

Új levegővétel

Levegőt veszek, nagy levegőt.
Padlóra ültem jobban lenni.
Szedegetem magam lassan össze.
Mindent újra, újból kellene.
Hogy kerültem ide.
Céges rendezvényt tartottunk
lelkes pályakezdő fiataloknak.
Új vezetőnk, Márta beszélt előttem
méltatta, milyen helyesen döntöttek
az esélyteli bankot választották,
s nem gyógyszer- vagy dohánycéget
akiknek mérgeznek álnok termékeik.
Olcsónak tűnt, hogy azokat járhatja le
akik védekezni nincsenek jelen
eközben pillanatig sem finnyáskodva
busás haszonnal hitelezzük őket.
A többszörös áron visszakövetelt
lakáskölcsönöket nem is említve.
Mondandóm azzal találtam kezdeni
„Azért nehogy rosszul érezze magát
akinek családtagja gyógyszerész,
ahogy például a kedvesem,
szép hivatás a gyógyítás is.
Úgy látszik nem veszem komolyan
milyen hatást váltok ki másokból.
Kiálltam, és nyíltan dacoltam.
Ő nem szólt, csak lenézett.
Menj el. Te figyelmeztettél már akkor.
Miféle tartás csontosul bennem
amikor kérdőjel alakú a gerinc.
Fölöslegesen túlhajszolom a helyzetem.
De vajon honnan tör elő, miből ered,
önveszélyes pofonvonzalom.
Előttem lezárt sorompó. Átmegyek.

Egy lakatlan konyhába jutok vissza
kezemben karcsú fakanállal.
Fakanál? Feje hasadt, szenesbarna.
Gyerekként, amikor nem fogadtam szót
önfeledt tapogattam a határokat
este hazatérve az elszámolásnál
rutintalanul még ezt választottam
máztalan csupor csokrából elém lökve.
Ha nagyra mutattam, könnyen eltalált
ha kicsire, mint ez, kegyetlenül csípett
ülepemen mélylila csíkja díszlett hetekig.
Lehúz ez a rossz emlék
pont, amivel kezdeni próbálok valamit.
Vagy épp inkább a szemétbe dobnam
földközéppontig szabadeső bizonyíték.
Elképzelésem sincs mit akartam.
Ha volt is bármi célom, az valami jog.
Vegyük sorra, ami biztos.
Az ütőér még lüktet bennem.
A másik ez a padló, és előttem
a fényképeket őrző sarokszekrény.
Igen, egy régi fénykép megfelelhet.
Azon, aki voltam fekete-fehérben.
A bordásfallyal fölszerelt termünkben
járjuk párommal a néptáncpróbán.
Egy román táncot tanulunk éppen.
Belefeledkezünk. Koncentrált arcunk
a lépésre és a ritmusra figyel.
Gondtalan éveinkből elkapott pillanat,
forró nyom, amin semmi sem nyomaszt.
Na innen mátólásféfé. Térdről fel!
Ha rontunk sem állunk le, egy csapás
és talpra állít az emlékezet.
Épp kellő erővel támasztod kezem,
két ingadozó láb újra talajon
most itt fent, mennyivel jobb a levegő.